

Kære Hr. Martinus!

Da jeg ved, at De vil forstå mig, sender jeg Dem disse Linjer, omend det er noget pinligt for mig. I morges fik jeg nemlig Brev fra min Datter, hvori hun skriver, at nu har de flyttet min Mands Möbler over i den nye Skule; de syntes, det var rart at have dem samlet der. Da jeg naturligvis gerne vil være mig efter dem, foreslaar jeg, at vi først kaler sammen i den vi tager Bestemmelse med Hensyn til Skriveløbet. - Min Mand vilde nok have sagt "Ja, Du skal ja altid have noget at fortælle", og det har

han forresten ogsaa Bet. i. Ses jeg tilbage
i mit lange Livsløb, stædes jeg næppe
paa noget, som jeg ikke synes, at det
skulde have været anderledes, men det
kan jo ikke være andet end nu.

Med trykkelig Hilsen!

Deres hengivne
Augusta Löw